

Arrest

nr. 234 505 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2019.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).”

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal op 29 juni 2015 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door hem aangehaalde vluchtmotieven, met name de problemen die verzoeker na de moord op W.J. kende met de groepering van Bilal Badr, en omdat hij niet aannemelijk had gemaakt Libanon te hebben verlaten om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten. Verzoeker toonde niet aan dat de bijstand of bescherming van UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft hij aangetoond dat hij bij terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Tevens werd er geoordeeld dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 156 834 van 23 november 2015. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

Naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming haalde verzoeker nieuwe elementen aan, die losstaan van de asielmotieven die hij in het kader van zijn eerste verzoek vermeldde. Zo gaf verzoeker aan dat zijn vader, omwille van de functies die zijn vader bij de PLO en Fatah had, beschoten werd door de groepering van Bilal Badr. Het CGVS hechte echter geen geloof aan het profiel van zijn vader noch aan de door verzoeker aangehaalde incidenten en besloot op 27 april 2018 andermaal tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn initieel verzoek heeft uiteengezet, met name de problemen die verzoeker na de moord op W.J. kende met de groepering van Bilal Badr.

Luidens de bestreden beslissing legt verzoeker ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, een kopie van zijn geboorteakte en een kopie van een attest van de Volkscommissie van 6 mei 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Verzoekende partij voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn raadsman op 30 oktober 2018 een fax verstuurd heeft naar zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als naar het Commissariaat-generaal met nieuwe landeninformatie waaruit luidens verzoeker blijkt dat UNRWA niet langer de vereiste kwalitatieve bijstand kan leveren en hierdoor haar opdracht niet meer vervult. Deze landeninformatie wordt tevens in het verzoekschrift geciteerd. Verzoeker hekelt dat verwerende partij geen enkele motivering in de bestreden beslissing dienaangaande heeft opgenomen. Verzoeker acht dat deze achteruitgang in de bijstand van UNRWA een nieuw element vormt die zijn kans op het vluchtelingenstatuut aanzienlijk groter maakt.

Uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker "om welke reden ook is opgehouden", dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Uit de COI Focus "The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 gevoegd bij de verweernota blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet en dat UNRWA haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit voormelde COI Focus blijkt evenwel dat UNRWA met financiële tekorten komt, doch uit diezelfde informatie blijkt niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De verweernota duidt dienaangaande het volgende aan: "Immers, uit de toegevoegde COI Focus blijkt dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Voormelde toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen."

De door verzoeker in zijn verzoekschrift bijgebrachte informatie vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande analyse daar deze minder actueel is dan de COI Focus waarop deze gestoeld is.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

4.2. Verzoeker voert voorts onder verwijzing naar het El Kott arrest van het Hof van Justitie en de UNHCR nota "Note on UNHCR's Interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating on the Status of Refugees seeking internationale protection" van mei 2013, aan dat artikel 1D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie eveneens dient te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd door de Raad in zijn arrest nr. 156 834 reeds geoordeeld dat (i) verzoeker op een veilige manier kan terugkeren naar Libanon, (ii) er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (iii) wat betreft verzoekers socio-economische situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, ofschoon niet betwist noch ontkend wordt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden er erbarmelijk kunnen zijn, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie evenwel individueel moet worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie en uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is, en (iv) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek geen nieuwe elementen aan die voorgaande in een ander licht stellen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers nieuw neergelegde documenten en verklaringen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven niet vermogen om te buigen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"Heden, in het kader van uw derde en huidig verzoek, haalt u elementen aan die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw initieel verzoek hebt uiteengezet. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, nl. de problemen die u na de moord op W.J.(...) gekend zou hebben met de groepering van Bilal Badr (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 15 november 2018, vraag 15 en 17), wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u in het kader van uw huidig verzoek beweert dat u beschoten werd door S.S.(...) omdat u hem en de islam beledigd en vervloekt had (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 15 november 2018, vraag 15). In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u immers dat u beschoten werd omdat ze dachten dat u ook tot Saraya Al-Muqawama behoorde en dat u het gezicht van de persoon die u beschoten had niet kon zien omdat hij zijn pet laag droeg (zie notities persoonlijk CGVS, dd. 12 juni 2015, p. 14, 18 en 20). Eveneens is het opmerkelijk dat u in het kader van uw eerste verzoek verklaarde dat u kon ontkomen aan deze moordpoging door snel uw huis binnen te springen (zie notities persoonlijk CGVS, dd. 12 juni 2015, p. 14 en 21). Dit terwijl u in het kader van uw huidig verzoek beweert dat deze moordpoging vrijdeld werd door I.H.(...) en K.AI-B.(...) (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 15 november 2018, vraag 15). U slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen over het gebeurde, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Tot slot dient het door u voorgelegde document van de Volkscommissie van Ein El-Hilweh nog besproken te worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat het door u voorgelegde document op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven betreft het hier enkel een kopie, én geen origineel stuk, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document op geen enkele wijze kunnen worden nagegaan. Een dergelijk document kan om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. De bewijswaarde van een dergelijk document is hoe dan ook bijzonder relatief."

Tevens blijkt uit de bestreden beslissing blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon nog steeds geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 december 2019, voert verzoekende partij aan dat zij niets fundamenteels toe te voegen heeft aan haar verzoekschrift maar zij wel wenst te benadrukken dat haar leven in gevaar is en dat haar terug sturen naar Libanon op hetzelfde neerkomt als de doodstraf. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij thans 6 jaar in België verblijft en het zeer moeilijk heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 10 december 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar vluchtrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij wijst op haar verblijf in België en zij het zeer moeilijk heeft, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS